

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

ΙΒ'

Γ Ρ Α Ν Α Δ Α

Τὸ ἀπὸ Μαλάγας εἰς Γρανάδαν ταξείδιον ὑπῆρξε τὸ περιπετειωδέστερον καὶ ἀτυχέστερον ἐξ ὧν ἕκαμχα ἐν Ἰσπανίᾳ.

Διὰ νὰ εἰμφορέσουν νὰ μὲ λυπηθοῦν ὅσον ἐπιθυμῶ εἰς κτίρμους ἀναγνώσται, πρέπει νὰ γνωρίζουν (ἐντρέπομαι νὰ ἀπασχολῶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ αὐτὰς τὰς μικρολογίας) ὅτι ἐν Μαλάγᾳ εἶχον κάμει ἐλαφρότατόν τι πρόγευμα ἐπὶ τὸ ἀνδαλουσιακότερον, οὐτινος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως μόλις συγκεχυμένη τις ὑπενθύμησις μοῦ ἀπέμενεν. Ἄλλ' εἶχον ἀναχωρήσει μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ ἡδυνάμην νὰ κατέλθω εἰς κανένα σιδηροδρομικὸν σταθμόν, καὶ νὰ εὕρω καμμίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας ἐκεῖνας ἢ τὰ δημόσια στραγγαλιστήρια, ὅπου εἰσέρχονται καλπάζοντες, τρώγουν ἀσθμαίνοντες καὶ πληρόνουν φεύγοντες. ὁρομαίως διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν χορτασμένοι, πνιγμένοι, κλεμμένοι, καταρῶμενοι τὰ ὁρομολόγια, τὰ ταξείδια καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν δημοσίων ἔργων, ὅπερ προοιᾷ τὸν τόπον.

Ἀνεχώρησα, καὶ τὰς πρώτας ὥρας ἦτο μία χαρά. Ἡ ἐξέχῃ ἦτο ὅλη γεμάτη ἀπὸ λόφους φαεινούς, ἀπὸ πρασινωτάτους ἀγρούς μὲ πλῆθος ἐπαύλεων, φοινίκων καὶ κυπαρίσσω, ἐντὸς δὲ τοῦ ὄχληματος, ἐν τῷ μέσῳ δύο γεροντίων ἐχόντων τοὺς ὀφθαλμούς κλεισμένους, ὑπῆρχε μία μικροῦλα ἀνδαλουσία, ἡ ὁποία ἐκύτταζε περίξ μὲ πονηρὸν μειδιᾶμα ὅπερ ἐσήμαινε : — Ἐμπρός, κυτταξέτέ με καὶ σεῖς περιπαθῶς. — Ἄλλ' ἡ ἀμαξοστοιχία ἔβαινε μὲ βραδύτητα συντετριμμένου λεωφορείου, καὶ δὲν ἐστέκετο εἰμὴ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τοὺς σταθμούς.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ στόμαχος ἤρχισε νὰ κρυγαῇ ζητῶν βοήθειαν καὶ διὰ νὰ γίνουσι φοβερώτεροι οἱ κνισμοὶ τῆς πείνης, ὑπερεώθη νὰ διατρέξῃ ἀρκετὸν διάστημα πεζῇ. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν μιᾶς σεσαθρωμένης γεφύρας, ὅλοι οἱ ἐπιβάται κατῆλθον καὶ ἐβέθησαν αὐτὴν ἀνὰ δύο μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὅπου ἀνέμενον τὴν ἄλλην ἀμαξοστοιχίαν.

Εὐρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ τῶν βράχων τῆς Σειρᾶς Νεβαδας, ἐν τόπῳ ἐρήμῳ καὶ ἀγρίῳ, οἰκὴν ἀνθρώπων αἰμαλωτισθέντων ὑπὸ ληστῶν. Ἀνῆλθομεν ἐπὶ τῆς νέας ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἀνεχώρησε μὲ τὴν αὐτὴν ἀναπαυτικὴν ταχύτητα τῆς πρώτης καὶ ὁ στόμαχος μου ἤρχισε νὰ ὑπεφέρει χειρότερα ἀπὸ πρὶν.

Μετὰ πκρέλευσιν πολλοῦ χρόνου ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα σταθμόν μὲ πλῆθος ἄλλων ἀμαξοστοιχιῶν, ὅπου μέγα μέρος τῶν ἐπιβατῶν ἐπήδησαν ταχύτατα κάτω πρὶν ἢ ἐγὼ προφθῶσω νὰ θέσω τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἀναβαθμίδος.

— Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγετε ; μὲ ἠρώτησεν εἰς ὑπαλληλὸς τοῦ σιδηροδρόμου βλέπων με καταβαίνοντα.

— Νὰ φάγω, τῷ ἀπεκρίθην.

— Μὰ σεῖς δὲν πηγαίνετε εἰς Γρανάδαν ;

— Μάλιστα, εἰς Γρανάδαν.

— Τότε δὲν ἔχετε καιρόν. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ ἤμῃς.

— Μὰ εἰ ἄλλοι πῶς κατέβησαν ;

— Τώρα θὰ τοὺς ἰδῇτε νὰ ἐπανέλθουν ἤμῃς.

Αἱ ἐμπορικαὶ ἀμαξοστοιχίαι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἔμπροσθεν δὲν μὲ ἄφιναν νὰ ἴδω τὸν σταθμόν. Ἐνόμισα ὅτι ἐκεῖτο μακρὰν. Δὲν κατῆλθον.

Παρέρχονται δύο λεπτά, παρέρχονται πέντε λεπτά, ὁκτώ, καὶ οἱ ἐπιβάται δὲν ἐπιστρέφουν, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν ἐκκινεῖ. Πηδῶ κάτω, τρέχω εἰς τὸν σταθμόν, βλέπω ἐν κηφνεῖον, εἰσέρχονται εἰς μίαν μεγάλην αἴθυσαν. . . Χριστὸς καὶ Παναγία ! Πεντήκοντα πεινασμένοι ἔστεκον περίξ μεγάλης ἐπιμήκουσ τραπέζης, μὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ πινακίου, τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὸν ἀέρα, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸ ὁρολόγιον καταβροχθίζοντες καὶ κρυγάζοντες, καὶ ἄλλοι πεντήκοντα συνεθλίβοντο πρὸ τοῦ κυλικίου ἀρπάζοντες καὶ ἐνθολακίζοντες τεμάχια ἄρτου, ὀπώρας, γλυκίσματα, ἐνῷ ὁ κύριος καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ ξενοδοχείου πνευστιῶντες ὡς ἵπποι καὶ ἀποσπάζοντες ἰδρώτα ἔτρεχον, ἀνεσκυμπόνοντο, ὠρύοντο, προσέκοπτον εἰς τὰς καρέκλας ἀπώθουν τοὺς πελάτας, ἔχουν ἐξω κ' ἐκεῖ ζουμιά καὶ σάλτσας, καὶ μία δυστυχισμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ εἴη ἡ κυρία τοῦ κηφνεῖου, φυλακισμένη εἰς μίαν γωνίαν ὀπισθεν τοῦ πολιτοκρημένου κυλικίου, ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά της ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνῃ τὸ θάρρος μὲ ἐγκατέλιπεν. Ἄλλ' ἤμῃς ἀνακτῆσας δυνάμεις ἐρρίθην εἰς τὴν λεηλασίαν. Ἐν κτύπημα ἀγκῶνος εἰς τὸ στῆθος μὲ ὤθει πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλλ' ἐπιπίπτω ἐκ δευτέρου.

Δεύτερον κτύπημα εἰς τὴν κοιλίαν μὲ ἀπώθει ἐκ νέου, ἀλλὰ συλλέξας πάσας τὰς δυνάμεις μου ἐτοιμαζομαι νὰ ἐπιχειρήσω τρίτην ἐφοδὸν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχησεν ὁ κώδων. Θόρυβος καὶ ἀλαλαγμός καὶ βλασφημίαι ἐπηκολούθησαν, καὶ μετ' αὐτῶν πτώσις καρεκλῶν καὶ συγκρούσεις πινακίων καὶ συνωστισμὸς μέγας.

Τίς καταπίνων ἐν βίᾳ τοὺς τελευταίους βλωμούς ἐγένετο κάτωχρος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς ὡς τοῦ ἀπηγγονισμένου, τίς ἐκτείνων τὴν χεῖρα διὰ νὰ πάρῃ ἐν πορτοκαλίον καὶ ὠθεύμενος ὑπ' ἄλλου τρέχοντος ἔξω, τὸ ἐρριπτεν ἐντὸς πινακίου κρέμας, τίς περιεφέρετο εἰς τὴν αἴθυσαν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς βελίτζας τοῦ φέρων ἐπὶ τῶν παρειῶν ραντίσματα ἐκ σάλτσας, τίς θελήσας νὰ πῇ τὸν οἶνόν του ἀπνευστὶ κατέπιε λοξῶς καὶ ἔβηκε μέχρι διακρῆξεως τῶν πλευρῶν του, καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ τὴν θύραν ἐφώναζαν :

— Ὅγρήγερα ! — καὶ οἱ ἐπιβάται ἀπὸ τὴν αἴθυσαν ἀπήντων : — Ahogate ! (σκαμὸς), — καὶ οἱ ὑπηρέται ἠνάγκα-

ζον νὰ ἐπιστρέψωσι τοὺς μὴ πληρώσαντας, καὶ οἱ θέλοντες νὰ πληρώσουν δὲν εὕρισκαν τοὺς ὑπηρετάς, καὶ αἱ κυρίαὶ παρεπονέοντο ὅτι θὰ λιποθυμήσουν, καὶ τὰ παιδιὰ ἐκραύγαζον, καὶ τὰ πάντα ἦσαν ἄνω κάτω.

Ἦμουν πολὺ τυχερὸς ὅπου κατώρθωσα νὰ ἀνέλθω εἰς τὴν θέσιν μου πρὶν ἀναχωρήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία.

Ἄλλ' ἐκεῖ νέκ βάσανος μὲ ἀνέμενε. Οἱ δύο γέροντες καὶ ἡ μικροῦλα ἀνδραλουσία, ἧτις θὰ ἦτο κόρη τοῦ ἐνὸς καὶ ἀνεψιά τοῦ ἄλλου, εἶχον κατορθώσει καὶ νὰ ἀρπάσουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μανιώδους ἐκείνου πλήθους τοῦ κυλιαίου, καὶ ἔτρωγον ἀπλήστως. Ἐγὼ τοὺς παρετήρουν μὲ περίλυπον ὄμμα, ἀριθμῶν τοὺς βλωμοὺς καὶ παρκαλουθῶν πᾶσαν τοῦ στόματός κίνησιν, ὅπως κάμνει ὁ σκύλος παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ κυρίου του. Ἡ ἀνδραλουσία τὸ παρετήρησε καὶ δεικνύουσα μοι καὶ τι, τὸ ὅποιον ὠμοιάζε μὲ κιοφτέν, ἔκχευε μίαν χαριτωμένην κίνησιν τῆς κεφαλῆς ὡς νὰ μὲ ἠρώτα ἐὰν τὸν ἤθελον.

— "ὦ! εὐχαριστῶ! ἀπεκρίθην, μειδιῶν ὡς ἐπιθάνατος, ἔφαγα!

"Ἀγγελί μου, προσέθεσά ἀμέσως κατ' ἐμαυτόν, ἐὰν εἴξευρες ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ ἐπρωτίμων τοὺς ἰδιούς σου κιοφτέδες ἀπὸ τὰ ἄωρα μῆλα, ὡς θὰ ἔλεγεν εὐγενῶς ὁ μισσέρ Νικολὸς Μακιαβέλης, τοῦ περιφήμου κήπου τῶν Ἐσπερίδων;

— Δοκιμάσατε τοὐλάχιστον αὐτὸν τὸν οἶνον! εἶπεν ὁ θεῖος.

Δὲν εἰζέυρω ἕνεκα τίνος παιδικοῦ πείσματος ἐναντίον μου ἢ ἐναντίον τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἦτο πείσμα τὸ ὅποιον εἰς ὁμοίας περιστάσεις συχνὰ καταλαμβάνει καὶ τοὺς ἄνδρας, ἀπεκρίθην καὶ τὴν φορὰν ταύτην:

— "Ὀχι, εὐχαριστῶ, μὲ βλέπεις.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον μὲ παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ ὕψος, ὅπερ ἐφάνερνον ὅτι δὲν ἐφαινόμην ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπίσκους ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ μία σταγὼν οἴνου, καὶ ἡ ἀνδραλουσία ἐγέλασε, καὶ ἐγὼ ἐκοκκίνησα ἀπὸ ἐντροπὴν.

Ἐνύκτωσε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξηκολούθησε νὰ βαλίζει μὲ τὸ βῆμα τοῦ ἵππου τοῦ Σάγγου Πάντσα, δὲν εἰζέυρω ἐπὶ πόσας ὥρας. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐδοκίμασα διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν βίον μου τὰ βασιανιστήρια τῆς πείνης, τὰ ὁποῖα ἐφантаζόμην ὅτι εἶχον δοκιμάσει ἤδη κατὰ τὴν περιφημὸν ἡμέραν τῆς 24 Ἰουνίου 1866.

Διὰ νὰ διασκεδάσω τὰ βασιανιστήρια ἐκεῖνα ἀνεκάλουν ἐπιμόνως εἰς τὴν μνήμην μου ὅλα τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα μοῦ ἐνέπνεον περισσοτέρην ἀηδίαν, τὴν ὡμὴν ντομάταν, τοὺς βραστούς κρχλίς, τὸν ψημένον κάβουρν. Ὡμέ! φωνή τις χλευασμοῦ ἐκραύγαζεν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ἐντοσθίων μου ὅτι ἐὰν τὰ εἶχον θὰ ἐγλύφα καὶ τὰ δακτυλὰ μου. Τότε ἤρχισα νὰ κάμω φανταστικὰς συμμιξεις διαφόρων φαγητῶν, ὡς λόγου χάριν, κρέμας καὶ ἰχθύος, μὲ οἶνον καὶ πέπερι, διὰ νὰ ἀνταγκάσω τὸν στόμαχόν νὰ ὑπακούσῃ. Φεῦ! Ὁ χμερπὴς στόμαχος δὲν ἐσυχαίνεται οὔτε τὰς ἀηδίας αὐτάς. Τότε προσεπάθησα νὰ φαντασθῶ ὅτι εὕρισκον εἰς ξενοδοχεῖον τι τῶν Παρισίων κατὰ τὸν χρόνον τῆς πολιρκίης του καὶ ὅτι σηκόνω σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν οὐρὰν ἕνα ποντικῆν μὲ ὀρεκτικὴν σάλτσαν, ὅπερ ἐπανερχόμενον αἶφνης εἰς τὴν ζωὴν μου θαγκάνει τὸν δακτυλὸν καὶ μὲ παρκτηρεῖ μὲ ἐξηγριωμένους ὀφ-

θαλμούς, ἐγὼ δὲ μὲ τὸ περῶνι ὑψωμένον σκέπτομαι ἐὰν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ ἢ νὰ τὸν κερρώσω ἀνηλεῶς. Ἀλλὰ, χάριτι θεῖα, πρὶν ἢ ἀπαλλαγῶ τῆς φοβερᾶς ταύτης θέσεως καὶ ἐκτελέσω πράξιν ἧτις δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν πολιρκιῶν, ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησε καὶ ἀκτὶς ἐλπίδος ἀνεζωπύρωσε τὰς πεπονημένους δυνάμεις μου.

Εἶχον μὲν φθάσει δὲν εἰζέυρω εἰς ποῖον χωρίον. Ἐνῶ ἐξῆγον τὴν κεφαλὴν μου ἐκτὸς τῆς θυρίδος, φωνή τις ἐκραύγασεν: Οἱ ἐπιβάται τῆς Γρανάδας νὰ κατέβουν! Ἐσπευσα νὰ κατέλθω ἀμέσως καὶ εὐρέθην ἀντιμέτωπος πρὸς ἕνα μυστακοφόρον, ὅστις μοῦ ἤρπασε τὴν βαλίτζαν ἀπὸ τὰς χεῖρας, λέγων μοι ὅτι θὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ λεωφορεῖον, διότι ἀπὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο μέχρι δὲν εἰζέυρω πόσων μιλίων ἀπὸ τῆς Γρανάδας, δὲν ὑπάρχει σιδηρόδρομος.

— Μίαν στιγμὴν! ἐφώνησα εἰς τὸν ἄγνωστον μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν. Πόσων ὥραν θέλομεν δια νὰ ἀναχωρήσωμεν;

— Δύο λεπτά! ἀπεκρίθη.

— Ὑπάρχει κανὲν ξενοδοχεῖον;

— Ἐκεῖ εἶνε ἐν.

Ἐτρεξα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, κατεβρόχθισα ἐν αὐγὸν σκληρόν καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ λεωφορεῖον φωνάζων:

— Πόσων ὥραν θέλομεν ἀκόμη;

— Ἀλλὰ δύο λεπτά! μοῦ ἀπήντησεν ἡ πρώτη φωνή.

Ἐτρεξα πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ κατεβρόχθησα ἄλλο αὐγὸν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ λεωφορεῖον ἐρωτῶν ἐκ νέου:

— Θὰ φύγωμεν;

— Μετὰ ἐν λεπτόν.

Πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τρίτον αὐγὸν καὶ ἔπειτα εἰς τὸ λεωφορεῖον:

— Θὰ ἀναχωρήσωμεν;

— Μισὸ λεπτὸ ἀκόμη.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐξέφυγε τῶν χειλέων μου φρικτῶδες βλασφημία, ἔτρεξα ἐκ νέου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, κατέπιον τέταρτον αὐγὸν καὶ ἐν ποτήριον οἴνου καὶ ὄρμησα πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ἀλλὰ μόλις εἶχον κάμει δέκα βήματα, ἤσθαιθην ἐκλείπουσαν τὴν ἀναπνοήν μου, καὶ ἐστάθην προσπαθῶν νὰ καταπῶ τὸ αὐγὸν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκρότῃσε τὸ μαστίγιον.

— Στάσου, περίμενε! ἐκραύγασα μὲ βραγχυνὴν φωνήν, κινῶν τὰς χεῖρας ὡς ὁ κινδυνεύων νὰ πνιγῇ.

— Que hay; (Τί τρέχει;) ἠρώτησεν ὁ ἀμαξηλάτης.

Δὲν κατώρθωσα νὰ ἀπαντήσω.

— Se la ha quedado un uuevo en la garganta! (Τοῦ καθῆσε ἕνα αὐγὸ στὸ λαιμό), ἀπεκρίθη ἄγνωστός τις.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐξεροχγήσαν εἰς γέλωτα, τὸ αὐγὸν κατέπλην, ἐγέλασα καὶ ἐγὼ, κατέφθασα τὸ λεωφορεῖον, ὅπερ ἀνεχώρησεν ἀμέσως, καὶ ἀφοῦ συνῆλθον, διηγήθην εἰς τοὺς συνοδοιπόρους μου τὰ ἀτυχήματά μου, ἀτινὰ τοὺς ἐπαίδρυναν καὶ τοὺς συνεκίνησαν περισσότερον παρ' ὅτι ἤδυνάμην νὰ ἐλπίζω κατόπιν τοῦ σκληροῦ ἐκείνου γέλωτος διὰ τὸ πνιξιμὸν μου.

Ἀλλὰ τὰ δυστυχήματά μου δὲν εἶχον τελειώσει, ἀκατάσχετος νύστα, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τόσον ἀνοικτιρμόνως μὲ ἐκυρίευν κατὰ τὰς μακρὰς νυκτερινὰς πορείας ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν, μὲ κατέλαβεν αἰφνιδίως, καὶ μὲ ἐτυράννησε μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ κειμηθῶ οὔτε μίαν στιγμὴν.

Νομίζω ὅτι σφαῖρα τηλεβόλου κρεμαμένη διὰ σχοινίου ἀπὸ

τοῦ μέσου τῆς ὀροφῆς τοῦ λεωφορείου, θὰ ἡνόχλει ὀλιγώτερον τοὺς δυστυχεῖς συνοδοιπόρους μου, ἀπὸ τὴν ἀτυχῆ κεφαλὴν μου, ἡ ὁποία ἐταλαντεύετο καὶ κατέπιπτεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς νὰ συνεκρατεῖτο ἀπὸ τοῦ λαίμαυ μόνον δι' ἐνὸς νεύρου.

Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἶχον μίαν μοναχὴν, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐν παιδίον, ἐμπροσθεν μίαν χωρικήν, καθ' ὅσον δὲ τὸ διάστημα δὲν ἔκμαζ' ἄλλο παρὰ νὰ κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς μου τὰ τρία αὐτὰ θύματα, μὲ τὴν μονότονον κίνησιν τῆς γλωσσίδος ἐνὸς κώδωνος.

Ἡ μοναχὴ, ἡ καυμένη, ἐδέχετο τὰ κτυπήματα καὶ ἐσιώπα, ἴσως πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν κατὰ νοῦν ἀμαρτημάτων τῆς, ἀλλὰ τὸ παιδίον καὶ ἡ χωρικὴ ἐμουρμούριζον ἀπὸ καίρου εἰς καιρὸν :

— **Es una barbaridad !** (εἶνε μία βροβαρότης !)

— **Asi no se puede estar !** (αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται !)

— **Tiene una cabeza de plomo !** (ἔχει ἓνα κεφάλι ἀπὸ μολύβι !)

Ἐπὶ τέλους μία ἀστείότης ἐπιβάτου τινὸς μᾶς ἀπῆλλαξε καὶ τοὺς τέσσαρας ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μάρτυριον. Παρὰ πονεθείσης ὀλίγον ζωηρότερον τοῦ συνήθους τῆς χωρικῆς, μία φωνὴ ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ λεωφορείου ἐκραύγασε :

— Μὴ φοβῆσαι ! ἀφοῦ δὲν σοῦ ἐσπασεν ἕως τῶρα τὸ κεφάλι, εἰμφορεῖς νὰ εἶσαι βεβαία, ὅτι δὲν σοῦ τὸ σπᾶ πλέον, διότι θὰ πῇ ὅτι τὸ ἔχεις δοκιμάσει μὲ τὸ σφυρί.

"Οἱ ἐγέλασαν, ἐγὼ ἐξύπνησα ζήτων συγγνώμην, καὶ τὰ τρία θύματα τόσον εὐχαριστήθησαν ὅτι ἀπῆλλαγήσαν ἀπὸ τὰ ἀνηλεῆ ἐκεῖνα κτυπήματα, ὥστε ἀντὶ νὰ ἐκδικηθῶσι μὲ κανένα τραχὺν λόγον, μοῦ εἶπον : **Pobrecito ! Hadescan-sado Usted la cabeza !** (Τὸν καυμένον ! Ἀνεπαύθητε πολὺ κακὰ ! Θὰ ἐκτυπήσατε τὸ κεφάλι σας !)

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (γίου)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

Σταματῶμεν ἐπὶ τῆς λέξεως *ἀπέσπασε*, διότι ὁ κ. Λεβρὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, πεπεισμένοι, ὅτι πᾶσαι αἱ λέξεις μίξ' ἐπιστολῆς εἶνε ἐνδιαιρέσαι, δὲν θραύουσιν, ἀλλ' ἀποσπῶσιν ἡσυχῶς τὴν σφραγίδα, ἵνα μὴ καταστρέψωσι λέξιν τινά, ἥτις διὰ τῆς ἀπουσίας τῆς ἡδύνατος νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπιστολῆς ἢ τοῦλάχιστον τῆς φράσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀφῆρετο.

— "Α ! ὁ κ. Λέων, εἶπεν ὁ κ. Λεβρὲν, παρκτηρήσας ἀμέσως τὴν ὑπογραφήν.

— "Α ! ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ἰουλία.

— Τι ἄρα γε μοῦ γράφει ὁ κύριος αὐτός. "Ας ἴδωμεν.

Καὶ ὁ κ. Λεβρὲν ἀνέγνω ὑψηλοφώνως :

"Κύριε,

»Θὰ εὔρητε τὴν ἐπιστολήν μου λίαν παραδοξὸν καὶ τὴν αἰτησίαν μου λίαν τολμηράν. »

— Τί ὥραϊος χαρκτηρ, διέκοψεν ὁ κ. Λεβρὲν, τί προτέρημα δι' ἓνα, ὁ ὁποῖος κρατεῖ κατὰστικα. Δυστυχῶς, δι' αὐτόν, δὲν χρησιμοποιεῖ τὸ προτέρημα τοῦ αὐτοῦ. "Ας ἐξακολουθήσωμεν.

«Καὶ τὴν αἰτησίαν μου τολμηράν, ἐπανέλαθεν ὁ κ. Λεβρὲν τονίζων τὰς λέξεις. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ πλειότερον εἰς τὸ πάθος τῆς καρδίας μου, καὶ ἂν μέλλω νὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς ὑμετέρας ἀρνήσεως παρὰ ἐκ τῆς ἀμφιβολίας. »

— Τί ἐννοεῖ μὲ αὐτό ;

— Ἐξακολουθήσατε, πατέρα.

Ὁ ἔμπορος τῶν ὑφασμάτων ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν :
« Ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας, ἥτις ὡσαύτως μὲ ἀγαπᾷ. »
Ὁ κ. Λεβρὲν ἀνετινάχθη, ἀναγινώσκων τὴν φράσιν ταύτην.

— Σὲ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷ ! ἐκράυγασεν. Ἀνέγνωσα καλά ;

— Ναί, πατέρα.

— Λοιπὸν τὸ ὁμολογεῖς ;

— Ὅπως ἡ μητέρα μου ἡγάπα σᾶς ; ἀπαράλλακτα καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν κύριον Λέοντα.

— Ἀλήθεια ; ἀλλὰ ἐγὼ ἤμην εἰς τὸ ἐμπόριον...

— "Ε ! λοιπὸν, πατέρα, διὰ τὸν ἐναντίον λόγον, διὰ τὸν ὑποῖον σᾶς ἡγάπα ἡ μητέρα μου, ἀγαπῶ ἐγὼ τὸν κύριον Λέοντα.

— Ἀλλὰ τί ζητεῖ ;

— Τὴν χεῖρά μου.

— Νομίζω, ὅτι ἡ αἰτησίς του εἶνε τολμηρά. Ἀλλὰ πῶς γνωρίζεις, ὅτι ζητεῖ τὴν χεῖρά σου ;

— Διότι μοῦ εἶπε χθές, ὅτι θὰ σᾶς ἔγραφε, καὶ θὰ τὴν ἐζήτει.

— Λοιπὸν συνομιλεῖτε κρυφίως ;

— Ναί, πατέρα.

— Συχνά ;

— Πολύ συχνά.

— "Ω !

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ μὲ ἀγαποῦσε καθ' ὅλην τοῦ τὴν ζωὴν.

— Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπεκρίθης ;

— Ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσα αἰωνίως.

— Καὶ τότε συνομιλεῖτε ;

— Ὅταν σᾶς δίνω τὸ παῖ.

— Καὶ ἐγένετο αὐτὸ σχεδὸν εἰς τὰ μάτια μου ;

— Πάντοτε.

— Καὶ δὲν ἐβλεπα τίποτε ;

— Δὲν ἠμπορούσατε νὰ βλέπετε, διότι πάντοτε εἶχατε τὰ γυαλιά σας.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ κ. Λεβρὲν, ἐγειρόμενος καὶ διπλῶν τὴν ἐπιστολήν χωρὶς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον.

— Διὰ νὰ κάμω τί ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία μετὰ τῶνον, ἀποδεικνύοντος ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο παντάπασιν τὰς ἀπειλὰς τοῦ πατρὸς τῆς.

— Θὰ μείνης ἐκεῖ, ἕως νὰ σοῦ εὔρω σύζυγον.

— Τῆς ὀρέξω σᾶς ; πατέρα.

— Βεβαίως.

— "Α ! τότε δὲν θὰ τὸν πάρω.

— Δὲν θὰ τὸν πάρῃς ;

— Ὁχι.

— Διὰ τί ;

— Διότι δὲν θὰ εἶνε ὁ κύριος Λέων.

— Λοιπὸν δὲν θέλεις ἄλλον ἀπὸ τὸν κύριον Λέοντα ;

— Ὁχι.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ συγκατατεθῶ εἰς τὸν γάμον αὐτόν ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Θὰ τοῦ γράψω νὰ μὴ ξαναπατήσῃ πλέον ἐδῶ.

— "Ω ! θὰ τὸν ἴδω ἀμέσως.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ, παρκαλῶ ;

— Ἀπὸ τὸ παρκαθρόν μου καὶ θὰ τοῦ γράψω.

— Θὰ τοῦ γράψῃς ! Καὶ τί θὰ τοῦ γράψῃς ;

— Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι εἴσθε τύραννος καὶ ὅτι, ὅταν θὰ γείνω ἐνῆλιξ, θὰ τὸν πάρω καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεώς σας.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔλαβες τὰ ὥραϊα αὐτὰ μαθήματα ;

— Τὰ ἀνέγνωσα.

— Εἰς ποῖον βιβλίον ;

— Εἰς τὸν Κώδικα.

— Εἰς τὸν Κώδικα ! Παιὸς θὰ ἐπίστευεν, ὅτι τὸ βιβλίον